

Arrest

nr. 31 468 van 11 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 februari 2007, verklaart er zich op 15 april 2008 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 24 april 2009, verstuurd op 28 april 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U bent liedjeszanger en bent Afghanistan ontvlucht omdat u problemen vreest met D., een commandant over wiens echtgenote u liedjes heeft geschreven en gezongen. Op 20 februari 2007 heeft u een asielaanvraag ingediend. Op 14 september 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielmotieven niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en weinig geloofwaardig werden bevonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 18 januari 2008 een soortgelijke beslissing. U keerde niet terug naar Afghanistan. Begin 2008 had u contact met uw echtgenote die nog

in Afghanistan verblijft. Zij legde u uit dat D. naar uw huis was gekomen met de opsporingspolitie en er een huiszoeking had uitgevoerd. Er werden muziekcassettes in beslag genomen en uw echtgenote en kinderen werden uitgescholden en bedreigd. In april 2008 (hamal 1387) vond een tweede huiszoeking plaats. Tijdens deze huiszoeking werd er één van de in beslag genomen cassettes naar uw echtgenote gegooid. Er werd verder niets meegenomen. Enkele maanden geleden (ongeveer in juli 2008) werd u opgebeld door een vriend, Q. A.. Hij vertelde u dat D. hem had gevraagd naar uw verblijfplaats en dat hij bereid was een grote som geld te betalen. In mei 2008 ontving u een brief van uw echtgenote waarin zij over de blijvende problemen schreef. Bij haar brief had ze een fax van een brief van het ministerie van cultuur aan de rechtbank in Kabul toegevoegd. Ter ondersteuning van uw tweede asielrelaas legde u deze en nog enkele andere documenten neer: een vertaling van een interview dat u heeft gegeven (de tekst in het Dari heeft u reeds naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag voorgelegd). U legde eveneens een audiocassette met uw liedjes voor en een samenvatting van de teksten op deze cassette, alsook een certificaat van een prijs die u eerder had gewonnen.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- door vage verklaringen over zijn problemen tijdens zijn tweede aanvraag komt verzoekers geloofwaardigheid verder in het gedrang;
- hoewel verzoeker aantoonbaar behoort tot de sociale groep van de muzikanten, toont hij niet aan dat hij omwille van die hoedanigheid wordt vervolgd;
- in Kabul heerst heden geen willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de materiële motiveringsverplichting. Verzoeker wijst op de twee hoofdmotieven ten gevolge van waarvan hij zijn land diende te verlaten, namelijk vrees voor eerwraak van de echtgenoot van een vrouw over wie hij een bekend liedje schreef, en algemene vrees voor vervolging door de Taliban en de Mujaheddin vanwege zijn professionele carrière als musicus. Hij kan tegen deze bedreigingen niet beschikken over de bescherming van zijn nationale overheid. Na de afwijzing van verzoekers eerste aanvraag speelden zich nog nieuwe feiten af: huiszoekingen in het huis van zijn echtgenote en een klacht ingediend door religieuze leiders en geleerden via het ministerie van cultuur. Verzoeker stelt te behoren tot de sociale groep van de artiesten (musici) in Afghanistan, die een kwetsbare groep vormen door bedreiging van de Taliban en een vrees dat het huidige regime zich tegen hen keert. Natuurlijk zou verzoeker ook liedjes gemaakt hebben waarin hij zich voorzichtig uitliet tegen regerende partijen. Verzoeker wenst dit te staven met bepaalde algemene rapporten van NGO's, een fax van een klacht en een antwoorddocument van het UNHCR. Hij meent hieruit af te leiden dat er in Afghanistan een algemene vervolging is ten aanzien van muzikanten zoals verzoeker, en dit zowel door de Mujaheddin als de Taliban.

2.2. De Raad wenst vooreerst op te merken dat hij naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag niet bevoegd is de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. In de eerste aanvraag werd een beslissing genomen die rekening hield met alle relevante elementen. Verzoeker kreeg daarbij de kans om zijn asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissing die na onderzoek van alle elementen genomen werd door de Commissaris-generaal, werd in een arrest van 18 januari 2008 door de Raad bevestigd. Deze beslissing was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, waardoor deze nu kracht van gewijsde geniet.

Het gezag van gewijsde van dat arrest omvat de vaststelling dat verzoekers asielrelaas geen verband hield met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Raad is gebonden door dit arrest en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. Verzoekers inhoudelijke kritiek op deze bevindingen wordt om

deze reden niet behandeld. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen, zijnde deze die betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure (die afgesloten werd met het arrest van de Raad van 18 januari 2008). De nieuwe elementen zijn: huiszoeking bij zijn echtgenote en een klacht die door geestelijken werd neergelegd via het ministerie van cultuur. Ter staving van deze nieuwe elementen brengt verzoeker een rapport bij van een NGO en verscheidene persberichten, een antwoorddocument afkomstig van het UNHCR van 6 juli 2009, die de problemen van verzoeker bevestigt en die daarnaast melding maakt van de precaire situatie van muzikanten in Afghanistan, en een fax van een brief van het ministerie van cultuur aan een rechtbank in Kabul.

2.3. Zoals hoger gesteld omvat het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 18 januari 2008 de vaststelling dat de problemen, zoals deze in de eerste asielaanvraag werden geformuleerd, vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Volgens het relaas schreef verzoeker in opdracht van een afgewezen huwelijkskandidaat een liedje over een vrouw, S. genaamd, wiens latere echtgenoot verzoeker om deze redenen vervolgt. Nu het UNHCR via zijn contacten in Kabul en Bamyān deze feiten bevestigde, worden deze feiten door de Raad als waar beschouwd. De Raad bevestigt te dezen dat dergelijke problemen in wezen van gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig geen aanleiding kunnen geven voor een toekenning van de vluchtelingenstatus. De Raad ontkent niet dat verzoeker in Afghanistan tot een sociale groep behoort. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij *omwille van zijn lidmaatschap* van die groep wordt vervolgd. De oorzaak voor verzoekers problemen berust immers in het feit dat hij de wraak voor de geschonden eer van een vrouwelijk familielid vrees; het betreft derhalve een conflict dat zich in de privé-sfeer situeert en gebaseerd is op gemeenrechtelijke feiten. Het noodzakelijke verband (*nexus*) tussen zijn lidmaatschap van de groep en de vervolging, zoals vereist door artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, is afwezig.

Verzoeker stelt in zijn tweede asielaanvraag wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn lidmaatschap zelf van de sociale groep van de muzikanten, en dit zowel door de Mujaheddin-partijen als door de Taliban. Hij wijst op de door hem neergelegde rapporten, persberichten en antwoord van het UNHCR. Hij stelt daarnaast dat er een klacht is neergelegd, die hij wenst te staven met een fax. Deze vrees wordt door verzoeker niet door geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen ondersteund. Gevraagd naar hoe, door wie en waarom deze klacht werd ingediend blijft verzoeker opmerkelijk vaag (zie CGVS gehoorverslag van 16/09/08, p. 4). Daarenboven betreft het document waarmee verzoeker de klacht wenst aan te tonen een loutere fax, die daarenboven niet vergezeld wordt van beëdigde vertaling. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De persoonlijke vrees die verzoeker uit ten opzichte van de Mujaheddin en de Taliban wordt bovendien nergens vermeld in het antwoorddocument afkomstig van de UNHCR d.d. 6 juli 2009. Het bewuste document staft de gemeenrechtelijke problemen die verzoeker heeft met de familie en echtgenoot van S., doch rept met geen woord over een eventuele klacht via het ministerie van cultuur, wat onverklaarbaar is gelet op het oog voor detail waarmee het document is opgesteld. De rapporten en persberichten tenslotte, maken gewag van vervolging van muzikanten door de Taliban, doch vermelden nergens verzoeker persoonlijk.

Voorts blijkt uit objectieve informatie, met name deze toegevoegd door verzoeker, dat de latente vrees die verzoeker formuleerde ten aanzien van islamisten geografisch bepaald is. Zo vermeldt het antwoorddocument van de UNHCR dat muzikanten weliswaar een lage sociale status hebben, maar niet in die mate dat er ernstige bedreigingen of een ernstig risico voor hun leven bestaat. Het UNHCR stelt dat een hoger risico wel kan bestaan in specifieke delen van Afghanistan, namelijk daar waar de Taliban of andere traditionele en conservatieve leiders een sterkere invloed hebben dan de staat (stuk 6 toegevoegd door verzoeker). Dergelijke geografische differentiatie wordt ook gemaakt in de rapporten en persberichten die verzoeker voorlegt. Stuk twee heeft het over een toenemende bedreiging door islamisten in Peshawar, waar een grote Afghaanse vluchtelingengemeenschap leeft, net als stuk drie. Gezien verzoekers leefwereld en belangen zich in de Afghaanse hoofdstad Kabul situeren, maakt hij niet aannemelijk een risico te lopen op vervolging door islamisten wegens zijn lidmaatschap van de sociale groep der muzikanten. Dergelijke systematische vervolging door islamisten of de Mujaheddin-partijen in Kabul zelf is evenmin algemeen bekend.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van richtlijn 2004/83/EG, een schending van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, en van het gelijkheidsbeginsel. Uit het administratief dossier zou duidelijk blijken dat er ook in Kabul burgerslachtoffers vallen. Bijgevolg is er wel degelijk een risico op 'ernstige schade' door het gewapende conflict. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in de kwalificatierichtlijn wordt een onderscheid gemaakt naar 'gradaties' van het geweld.

2.6. Gelet op de devolutieve werking van het geding, is de Raad niet gebonden door de bestreden beslissing of de kritiek van de partijen hierop. Hij kan autonoom de beslissing hervormen indien daarvoor in het administratieve dossier voldoende elementen voorhanden zijn.

Zoals hoger reeds gesteld wordt het asielrelaas, zoals naar voor gebracht in de eerste asielaanvraag, en dit gelet op de nieuwe gegevens, met name het document van het UNHCR d.d. 6 juli 2009 dat de feiten bevestigt, alsnog geloofwaardig geacht. De echtgenoot van S., van wie verzoeker eerwraak vreest, is luidens dat document momenteel woonachtig in Kabul waar hij voor een privaat bouwbedrijf werkt. Verzoeker loopt derhalve in zijn woonplaats Kabul een reëel risico om slachtoffer van eerwraak te worden. Gezien in Afghanistan stamverwantschap en familie de voornaamste mechanismen van bescherming zijn, zowel fysiek als socio-economisch, acht het UNHCR een intern vluchtalternatief naar andere delen van het land niet opportuun (UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, July 2009, p. 53-54). Verzoeker loopt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en negen door:

mevr. A. VAN ISACKER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER